

6. Wennad, ded! waat kui dnfad
meie waesed olleme! Junimal tahhab meie
wollad kustutada heldeste. Eks siis meiegi
ka tahh teine teisel andes anda? Leppi-
go siis iggamees, kel weel wiha süddames!

A-13

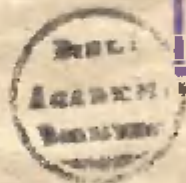
104075
Summala-sanna laulud.

Uitlespanub

Jüri kihelkonna õppetajast

R. J. Winkler.

A 13.

6

(Aus den Beiträgen besonders abgedruckt.)

Tarto linan 1826.

Trükkitu J. E. Schünmanni kirjabega.

ant. 1861

R 61

ADRIANUS ADRIANUS ADRIANUS

Den Druck erlaubt!

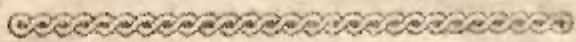
Sector G. v. Roth, Censor.

Dorpat, den 8. Febr. 1861.

21 A

2/124

I.

Gott ist mein Lied u., von Gellert.

Loja au ja kitus.

Ommal wiist.

1. Müüd jummalal ma tahhan laulda
rõõmsast! ta walmistaud keik ilma maad
ja taewast, ja keik, mis ligub taewa al.

2. Kui ütleb ta, siis ilma maad jo wal-
mis; ja käsib ta: ei ennam posse tarwis,
siis nende asse teadmatta.

3. Ta wallitus on selge au ja heldus;
ja tõsidsus ja tarkus ning ka digus on tem-
ma jarge finnitus.

4. Kui rikkas ta! Üks õnnistusse
merri! Jo algmisest meid õnnistand ta
wäggi, ja õnnistab meid lõpmatta.

5. Mis taewa sees, mis ma peäl ning ka merres, keif jummal näab, ja mis ka pimmedusses, se arwalik ta silma ees.

6. Ta tunneb mind, ja minno ohkamised; näab mo head tööd ja minno eksitused, ja aitab ikka heldest mind.

7. Mis temma käest mo osaks peab sama, ja millal teäl mo ello peab lõpma, keif temmast seatud algmisest.

8. Jah, sinno käest keif ollen, jummal, sanud. Siis sago ka so ninmi auustud! Mo su sind kiitko iggawest!

9. Kui illusad ja kaunid on so teud! Ka põrm ja tolm, mis alwaks kül saab petud, so wägge meile näitwad.

10. So kõrre seest so au kui peeglist paistab; mis mäe peäl, mis metsas, orrus kaswab, se juttustab so tarkusfest.

11. Sa kastad maad, wiid meid hea rohhomale, ja päwad, ööd ja tarwidust sust same; oh, õnsad on so allamad!

12. Ei warblane so tahtmatta ei lange; mis kardan siis, ehk aeg ka wahhest kange? Mo jummal on mo karjane.

13. Kui jummal mind siin isfi tahhab hoida; siis naeran ma ma-ilma ning ka hauda, siis põrgo-haud! ma naeran sind.

2.

Wenn ich, o Schöpfer, deine Macht re.
von Gellert.

Wifil: So pole, isand, südamest, n. t. s.

1. Kui hakkas järrelmõtlemas, mis woimust sul, oh jummal, mis armo, heldust, tarkust ka, sa näitad iggal aial; siis minna immetelledest, ei moista, kuis sind tännades, sind pean kiitma loja.

2. Mis silmad aaga näwad teäl, se kulutab so auu, ja taewas sures kõrges seäl, se kiidab sinno nouu. Kes päikest seenna üllendand? Kes auga tedda ehhitand? Kes sabab tähhed wälja?

3. Kes juhatab teed tulele? Kes sadab wihma kõrgest? Kes annab joudu ilma, et se meid toidab rohkest? Sa wägäm jummal olled se! Kui pilwew lähwad kõrgesse ni lõpmaita so heldus. —

4. Mis ial suur ehk weikene, keif asjad sind ka kiitwad. Se keigewähhem uslike ka hüab: kiitke lojad! Mind, ütles pu ta illo sees, mind lonud jummal igganes, keif rahwas kiitke lojat!

5. Ja se, kes omma ihhoga so tahtmist tehha jouab, se kes siin omma waimoga so

taewa riki nouab, se innime on entnesel üks ellus märk siin ilma peäl, mis näitab sinno surust.

6. Mo hing siis kiitko lõpmatta sind, kus ma káin ehk ollen! Sind kiitko keik ma-ilma ma! Ma-ilm, oh ütke Amen! Oh auusta nüüd jummalat! Oh teni omma isfandat, ja loda temma peäle!

3.

Der Herr hat alles wohl gemacht &c.

Rev. Doms-Gesangb. Nr. 180.

Jesuse Kristusse ülestoumisest.

1. Keik on nüüd jummal hásti teind! ta pühha nou on korda láind! ma-ilm on haddast peastetud, ja Jesus jälle auustud, Halleluja!

2. Ta wottis heldest süddamest siin kanatada meie eest; láks sanna kuuldes hauasse, ja seält ta lááb nüüd taewasse. Halleluja!

3. Oh risti-rahwas, wotkem ka ta jälgi mäda astuda! kes temmaga siin kanatab, se temmaga ka taewa saab. Halleluja!

4. Kes surma láinud meie eest on tou-

nud jälle haua seest! Nüüd surma wággi kantud, nüüd meie lotus kinnitud! Halleluja!

5. Ta jááb meil sõbraks taewaski, kui agga waggad olleme; ja mis ta sõbrad nutwad teäl, kül tunneb temma sedda seäl. Halleluja!

6. Au olgo, Jesus, sulle nüüd, kes sa meil saatnud kallist hüüd! kes istud isfa kõrgelkael, sul laulgo keige rahwa keel: Halleluja!

4.

Wie sanft fließt mir mein Leben hin &c.

Rev. Doms-Gesangb. Nr. 467.

Wagga risti-innimesse õnnest.

1. Mis waikist ello aian ma ni kaua kui ma ellan, kui minna agga hõlega end patto eest siin hoian, ei tühja mirte himmušta, waid armastusse waimoga siin õigust takka nouan.

2. Mo jummal on mo tebe peäl mo saatja ja mo kaitaja; ja igga páwaga saan teäl ta armo uest moista. Mind temma wággi kinnitab, ja temma arm mul walmistab keik, mis mul tõest tarwis.

3. Kui mind ta arm siin rõmustab, ja murred mind ei waewa, ehk jummal mind ni õnnistab, et saan häid päivi nähha; siis tunnen kites tännades, et temma armust üksines keik õnnistus meil tulleb.

4. Ka hädda sees ei kauta ma omma julgust ärra, ja kui mo waem mind panneb ka siin halledaste nutma; siis isä waim mul tunnistab, et ta mind ikka armastab, sest lahutust siis tunnen.

5. Kui ma ilm omma nouuga mo usko puab woita, ja minno südda tahhab ka jo patto pole pöörda; siis mind mo jummal kinnitab, mind nomib ja mind juhhatab, et ma saan jälle tele.

6. Ma tean et mo õnneks se, kui isä tahtmist täidan; sest ussun minna kindlaste, et kui ma õigust nouan, mul jummal annab joudo ka, ni tehha ja ni ellada, kui temma sanna näitab.

7. Ja oh! mis rõõm mul süddames, kui ma head tehha jowan! Mis rõõm mul, kui ma õiguseses pääw päwast kassun, kasswan! se hinge pühitseminne, ja taewa pole joudminne, se teeb mo ello kalliks.

Herr, mache meine Seele stille u.

Rev. Doms-Gesangh. Nr. 344.

Ristiis ning kuusatuses.

Wifil: Kes jummalat ni lasset tehha, n. t. f.

1. Jummal, waigista mo süddant! Mo risti koorma olled sa mul isä seadnud ja heaks arwand, ja sinno nou on laitmatata. Et ja mul kahjaks ühtegi; sa woid keik pöörda teiseti.

2. Ka kitsa tede peäl wiid sinna mind ikka õnnistusese, ja iggast waewast korjan minna suuret rahho omma hingele. Kül sedda otsa wimaks naän, kui agga sunnul truiks jääb.

3. Oh, lasse mind siis rahhul olla, kui panned peäle kuusatus! So palwele woin siiski tulla, sa annad pühha kannatust; ja kes so tahtmist rõõmsast teeb, se ikka sinuo holeks jääb.

4. Mis tulleb meie õnneks tõest on enamist meil teadmatta, ja oh kui rummalad on wahhest keik meie murred, nouud ka! Mis ükski tänna mõtlege, kül sunnis home peage.

5. Sa jummal tunned üksnes selaeff, mis minnul kasuks siin ja seal, ja sedda annab minnul heldest so helde pühha isä meel. Sest ütlen ma nüüd rõõmsaste: mis tahhab jummal, sündko se!

6. Kõl se tund jouab üksford kätte, et sinnust saan täit õnnistust; sest sa wiid omma palte ette keik, kes siin noudwad pühhitsust. Ja siis naad tundwad rõmoga, et sa neid saatnud armoga.

7. Seal saan ma omma waewa kasso siis iggaweste kätte ka, seal laulan, tundes kallist rahho, ka iggaweste tannoga: mind isand ikka armastand, ta on keik auga lõppetand!

6.

Wie sicher lebt der Mensch ic., von Gellert.

Surmast.

Wist: Oh Jesus Kristus tulle sa, n. t. s.

1. Oh kühho mõtleb innime? Ta ello on kui diekl, ja siiski on ta kartmatta, ehk kül ta pattust pöörmatta.

2. Kes noor, se ütleb: aega weel! Mees lodab omma rommo peäl, ja wanwad ikka mõtlewad, weel aasta aega ollewad.

3. Oh ärra ütles: efs ma nä, et surma käes ma iggapä? Sest siis wast surma malletab, kui sa sest targemaks ka saad.

4. Siin murretsema peame, et taewas õnsaks saaksime; ja igga tunnike on teäl, meil õnnistusjeks antud weel.

5. Surm wiib meid kohto ette siit; seal tousewad keik meie süüd; need sallajamad mõttedke seal awalikkuks tehakse.

6. Et surm nüüd allati so ees, siis ella waimo murre sees, ja katju omma usko teäl, kas ellaw ta ehk surnud weel.

7. Üks palwe ehk üks nytto heäl, siis kui so hing jo kele peäl, ei se te ühhe korraga so süddant puhtaks, pühhaks ka.

8. Ja muud ei maksa loja ees, kui agga digus süddames, ja usk mis himmud surietab, ja pühhad kumbed sünnitab.

9. Ei hing sa pühhaks waewata, ka mitte ilma abbita; sepärrast kaäna agga heolt, siis aitab jummal omma poolt.

10. Se üllem aasi ilma peäl, mispärrast olled lodud teäl, mis teeb, et surred õnsaste, se on, et ellad pühhaste.

11. Kes nisugguseks elluks teäl end ohwrib, kui on aega weel, pääw päwalt parremaks ka saab, se surma hästi malletab.

12. Kas malletan ni surma ka? Oh

isfand jummal hallasta! Mo mele surma tullea, et õppin sulle ellama.

13. Mind lasse omma süddant ka siin truust läbbi katsuda: kas temma sees on armastus, usk, lotus, rahho, kannatus?

14. Läss' mind sult armo palluda, ja patto wasto woitelda, et, kui surm tuleb minnule, so rahho jääks mo hingele.

7.

Gott, deine Güte reicht so weit etc., von Gellert.

Üks palwe-laul.

Misil: So pole, isfand süddamest, n. t. l.

1. So heldus, jummal, ullatab ni ma kui taewa ülle; so südda ikka hallastab; ja sinno joud ei lõppe; oh helde, wägew isfa sa, mind omma last nüüd kule ka, et tullen sinno palwel!

2. Ei pallu ma suurt warrandust, ei ilma kallid asjo; mul auua agga tarwidust, et sest ei olleks pudo, ning tarlust jummal tunda sind, ja Jesust, kui ka ennast mind, et hing woiks rikkaks sada.

3. Suurt auu ma ei pallu ka, ehk kaliks sedda peats; mind pattust agga puhasta, et ennast ei te alwaks, ning sedda

15

auu anna mul, et armas ollen, jummal, sul, ja neil kes tõest waggad.

4. Ei polle ka pits igga se, mis so käest, jummal, ihkan, waid et ma ellus targaste so taewariki nouan. Mo ello päwad on so kaes; mind lasse agga sinno ees, kui surren, armo leida!

8.

Her. Dom's. Gesangb. Nr. 434.

1. Mõttelge, oh ristihwas, waeste peale armoga; olge neile nende waewas ikka abbiks rõmoga! Sedda teggi Jesus Kristus, se on siis ka meie kohhus; ja kes waesid arwitab, jummalat se auustab.

2. Sõõtkke neid kes nalga näwad, katke neid kes allaсти, tehke lahti ommad maiab neil, kel asfet kussagi; püüdke arraid rõmustada, ja kes nõdrad toetada; andke waesel lapsel ka temma jaggo keelmatta.

3. Urge andke üksnes neile, kes teid wägga palluwad, ehk kes enne head teind teile, ja teil jälle tasuwad; püüdke keigel appi jouda, tarwidust ka neile nouda, kes siin nutwad sallaja, ja ei julge palluda.

4. Ja head tehhes, ärra kaeba, sedda koormaks arwades; au se on, kui sa nääd

waewa wennal abbi otsides. Suur ja auu-
linne olled, kui sa wennal appi tulled, il-
ma kasso noudmatta, ilma waewa kart-
matta.

5. Ja mis kallist rõmo tunned, kui sa
aitnud häbdalisk! Kui sealt rõmo heale
kuled, kussa olli waew ja rist, ja keik no-
red ni kui wannad sinno nimme õnnis-
tawad! Täewa rõmo tunda saad, kuwa-
list kui rõmustad.

6. Jummal tasub sinnul jälle, mis
sa teinud teistele; joudu annab ta so tööle,
õnnistub on sinno tee; süddameš sa tun-
ned rahho, teiste jurest leiab armo, ja saad
wimaks auuga ello kroni pärrida.

7. Nuttagem siis, et weel aega, om-
mad annid jaggades! Same isfa jure tae-
wa, siis sealt leiame keik eest. Kuulgem
waeste nntto-heale, hallastagem nende
peale, jummal hallastab siis ka meie peale
armoga.

9.

Lied von Münter. f. Doms-Ges. Nr. 437.

1. Kes ei anna wennal andeks, ei se
andeksandmist sa; selle südda jääb siis ras-
teks ellus ni kui surmas ta; ja ta patto

wõllab tewad iggawest ta hingel hawad.
Hing, oh wotta armada, kas woid sedda
tanda ka?

2. Ni kui jummal hallastades mei'ga
wottab kannata, ni kui Jeesus kannatades
waenlaste eest pallus ka; nenda pean kan-
natama, süddameš ta andeks andma, ja
kes waeklast õnnistab, õnnistust se kätte
saab!

3. Wotta siis, mo hing, ni tehha!
Leppi ilka rõmoga, ärra wotta kätte näh-
ha, egga wiha pidada, wihamehhe eest
waid pallu, head ta kurja eest tal tasu.
Ja te sedda heldussest, rõõmsaste ja südda-
mest.

4. Sedda, ni kui kohhus täita, aita
jummal abbimees! Lasš mind wiha was-
to seista waltwades ja palludes, lasš mind
Jeesust meles tanda, ja keik sinno holeks
anda, mõtteldes, et minnage isši ollen
pattune.

5. Täida mind, oh isfand jummal,
omma poia waimoga! Ja kui minna ig-
gal wennal andeks annan rõmoga; anna
siis ka minnul andeks, et jään ilka sinno
lapses! Tuhhata ka wihameesst, et ta
leppiks süddamest!